

λιν τοῦ Σλήμαν. Τὸ ἐρείπιον τοῦτο παραμένει ὅ,τι ἤτο· παραμένει Τροία. Τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ ἐρχεται ἥδη κατ' εὐχὴν ἐπικούρου καὶ ἡ παράδοσις. «Καὶ αὕτη ἀναφέρει προγενεστέραν καταστροφὴν, ἐπελθοῦσαν διὰ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν ἀφορμὴν νὰ τιμωρήσῃ τὸν τότε ἄρχοντα τοῦ Ἰλίου Λαομέδοντα». Ὁ Λαομέδων εἶναι υἱὸς τοῦ Ἰλίου καὶ πατὴρ τοῦ Πριάμου. Ἄν ὁ Ἰλος ᾔναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς πόλεως (ὡς ἐν γένει ὁ Ἀπολλόδορος τὸ πρῶτον περὶ τὰ 140 π. χ. συλλέγων τὰς παραδόσεις ἐξέθετο), τότε δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν ἴσως εἰς τὸν Ἰλὸν τὴν τοῦ Σλήμαν ἰν πόλιν. Ὅτι δὲ τότε ἡ 2α πρέπει νὰ ᾔναι ἡ Ἡρακλειολαομεδόντειος, τοῦτο εἶναι ἔμφανές. Τὸ ἐξῆς ὁμῶς προκαλεῖ βεβαίως δυσχερείας, ὅτι ἡ ἔκτη μόνον πόλις τοῦ Σλήμαν θὰ ᾔναι ἡ πόλις τῆς ἀμέσως ἐπομένης ἐποχῆς καὶ ὅτι ἡ τοῦ Σλήμαν τρίτη, τετάρτη, καὶ πέμπτη πόλις δεόν νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸ βραχὺ μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ μεσολαβήσαν χρονικὸν διάστημα. Ἀλλὰ τοῦτο δύνανται νὰ διορθώσωσιν ἡμῖν καὶ καλλύνωσιν οἱ γινώσται τῶν προϊστορικῶν χρόνων! ».

Αὕτη εἶναι ἡ νεωτάτη ἀνακάλυψις περὶ τῆς Τροίας τῶν Σλήμαν-Δαίρπφελδ, ἣν ὁ στρατηγὸς Σραϊδερ μετ' ἐμπιστοσύνης ἀποδέχεται! Ἡ πρὸς τὴν γελοιογραφικὴν ταύτην παρωδίαν προσθήκη καὶ τοῦ ἐλαχίστου, θὰ ἡλάττου τὴν ἐκ ταύτης ἐντύπωσιν. Ἀξιοσημείωτον οὐχ ἥττον παραμένει τὸ πῶς τὰ μικρὰ εὐρήματα, οἱ θησαυροί, ἀφοῦ ἀνήκωσιν εἰς τὴν ἡρακλειολαομεδόντειον (!) Τροίαν, οὐχὶ δὲ τῇ ὁμηρικῇ πλάνῃ, ἐξαίφνης μετεβλήθησαν. Τὸ Βερολίον ὀφείλει νὰ «συνένυνται ἐπὶ τῇ προσκλήσει τούτων τῶν διὰ τοῦ θελήτρου τῆς ποιήσεως λαμπρυθέντων θησαυρῶν». Τοιαῦτα ἠκούοντο ὑπὸ παντοειδεῖς ἤχους καὶ αὐτὸς δὲ ὁ στρατηγὸς Σραϊδερ ἐθεώρησε κατὰ ἰού-

λιον ἔτι τοῦ ἐνεστώτος ἔτους «ὡς, λίαν ἐνδιαφέροντα τὰ ἐν Ἰσαρλίκ εὐρήματα» καὶ πάντα μάλιστα ταῦτα «ἀπὸ τῶν μεγάλων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν θησαυρῶν μέχρι τοῦ τμήματος σκελετοῦ ἐξαμηνιαίου ἐμβρίου ἀρχαίου κατὰ τετρακισχίλια ἔτη». «Τὰ ἐν Ἰσαρλίκ εὐρήματα ἀποτελοῦσι πλουτισμὸν τῆς ἐπιστήμης καὶ κόσμον τῶν μουσείων» ἔγραψεν ὁ Σραϊδερ ἐν τῷ περιοδικῷ (Nord und Süd), ἐνῶ ἐν τῇ Bauzeitung τῆς 21 παρελθόντος ὁκτωβρίου ἀπεκάλεσεν αὐτὰ ὅλως διαφόρως, λέγων: «— ἂν ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν — εἶναι τραχέα, λίαν ἀρχέγονα! », μεθ' ὃ προστίθησι: «Καὶ αὐτὸ τὸ λαμπρὸν ἀντικείμενον, ὅσον δῆποτε κἂν ἐκαυχᾶτο τις ἐπὶ τούτῳ, τὸ «μέγα χρυσοῦν κόσμημα» ἀπετέλει τι ὁπωσδήποτε, ὅπερ διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον πάντων τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν μουσείων, ἰδίᾳ δὲ τῶν κυριῶν, αἵτινες εἰς οὐδὲν ἐλογίζοντο τὰς τοσαύτας ἀτράκτους, τὰ συντρίμματα πυρολίθου καὶ τὰ πορόμοια ἀπέναντι ὁμῶς τῆς ἐν μετὰλλῳ ἐργασίας τῶν Μυκηνῶν, τὰ Τρωϊκὰ (ἡρακλειολαομεδόντεια!!) μεγάλως θὰ ὑπελείποντο ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς τέχνης».

Ὁ κ. Μπαϊττιχερ περαινεί τὸ δημοσίευσμα αὐτοῦ δι' ὀλίγων ἔτι προσθηκῶν ἥττονος ἐνδιαφέροντος.

Γ. Κ. Λαζαρίδης.

ERNST Böttcher

ΓΛΥΚΕΙΑ ΝΥΞ.

Α'.

Νύξ, βαθεῖα νύξ!... νύξ γλυκερὰ ὑπὸ τῆς παχείας παγετώδους σου χιόνος, αἵτινες εὐρέως τὴν φύσιν περικαλύπτουσι, νύξ ὥραία ὑπὸ τὰς ὥχροφεγγεῖς τῶν ἀδελφάνων

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Διὰ τῶν βαρυστημάντων τούτων λόγων, τὴν ἀγγελικὴν μελωδίαν περιβεβλημένων, ἐξηγγέλετό ποτε, πρὸ δέκα καὶ ἐννέα αἰώνων, τὸ μέγα γεγονός τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὑμνεῖται καὶ δοξολογεῖται δικαίως ὁ ἐν τῷ ὑψίστῳ οὐρανίῳ κόσμῳ παννύπερλαμπρος κόσμος, εὐαγγελίζεται δὲ τῷ γῆινῳ κόσμῳ ἡ εἰρήνη καὶ τέλος ἀπονέμεται τῷ μικροκόσμῳ ἀνθρώπῳ ἡ θεία χάρις. Οἱ τρεῖς κόσμοι, ἀπὸ τοῦ ὑψίστου μέχρι τοῦ μικροκόσμου, ἀποδέχονται τὸ χάρις εὐαγγέλιον, καὶ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ πλήρωσιν καθορῶσιν ἐν τῷ ἐσπαργανωμένῳ βρέφει, ὅπερ ἔκειτο ἐν τῇ φάτνῃ, ἐν Βηθλεὲμ. Πρὸ τοῦ βρέφους δ' ἐκεῖνον καταρρέει τὸ παρελθὸν καὶ ἀναχθεῖ τὸ σύμπαν, πρὸ τοῦ βρέφους ἐκεῖνου συντρίβονται οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Μωᾶ καὶ οἱ τὴν σφοδρίαν τῶν χρόνων ἐκεῖνων ἐκπροσωποῦντες, ὑπὸ τοῦ ἀστέρος τῆς ἀληθείας οδηγούμενοι, κύπτουσι καὶ προσφέρουσιν αὐτῷ ὄσρα, χρυσόν, λίθων

καὶ σμύρναν, ἐν ᾧ ὁ λαός, οἱ ποιμένες, αὐτοῖς ὁμᾶσι πεισθέντες, ἐδοξολόγησαν πρότερον τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης. Τὸ ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων κατακείμενον ἐκεῖνο βρέφος, ὅπερ ἀφθῶρος ἔτεκεν ἡ μνηστὴρ τοῦ Ἰωσήφ, ἡ ἀειπαρθένος Μαρία, τὸ οὕτω πενιχρᾶς τυγὸν κοιτῆδος, ἀπαυγάζει τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀνύψωσιν. Κατῆλθεν αὐτὸ ἐν ἀνυψώσει ἐκεῖνον, ὡς ἄριστα ἐνόησεν ὁ περισούσιος ἐκεῖνος λαός, ὁ ἑλληνικός, ὅς πάντοτε κατεβίβασε τοὺς θεοὺς αὐτοῦ κάτω, ἀνέλθε δ' αὐτὸς ἄνω. Τὸν λόγον φέρον τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ὁ πάλαι Προμηθεὺς τὸ πῦρ, σύμβολον αὐτοῦ ἀνέγραψε τὸ: Ἀπαῖτε ἀλλήλους.

Τὸ μέγα λοιπὸν γεγονός τῆς τοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα γεννήσεως ἐορτάζοντες, χαίρομεν καὶ ἀγαλλόμεθα ἐπὶ τῇ ἐορτῇ ταύτῃ, ἥτις στερεῖται μὲν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς λαμπρότητος τῆς τῆς Ἀναστάσεως, κέκτηται ὅμως τὸ γλυκὺ καὶ τὸ εἰχλὺς οἰκονομικόν. Εἶνε ἡ ἐορτὴ οὕτως εἰπεῖν τῆς ἐστίας, περὶ ἣν ἡ οἰκογένεια στρέφεται· τούτου δ' ἕνεκα ἀποπνέει τὴν ἡδέαν αἶσαν αὐτῆς. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶνε, ἀποδείξει καὶ τὸδε: ὅτι πάντες ποθοῦσιν ἵνα παρὰ τοῖς προσφιλεστάτοις διέλθωσιν αὐτήν, οἱ δὲ μακρὰν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν εὐρισκόμενοι ὑπὲρ ποτε τὴν στέρην αὐτῆς αἰσθάνονται, ἡ καρδία αὐτῶν πάλλει βλεπόντων τοὺς ἄλλους συνεορτάζοντας. Ἔστι τις ὅστις μακρὰν τῶν γονέων, μακρὰν τῶν ἀδελφῶν, μακρὰν τῶν τέκνων αὐτοῦ βιών δὲν αἰσθάνεται συγκίνησιν, δὲν αἰσθάνεται ὀλῆψιν, δὲν αἰσθάνεται δάκρυ

τίνων ἀστέρων σου ἀκτῖνας, τὰς μυριοπληθεῖς, τὰς χρυσολαμπέτιδας, αἵτινες ἐπιπίπτουσιν ἐν τῷ σκότει ἐπὶ τῶν λευκῶν χιόνων ἀμυδράϊ δίκην δακρύων, ἀλλὰ δακρύων χαρᾶς ! Ὡ νύξ τῶν Χριστουγέννων, χαίρε !

Φύγε, Μορφεύ ! θεότης τοῦ ζόφου, ὡχρὰ, σκοτώδης, μελάμπτερος ! μὴ ἐπιχύσης ἐπὶ τῆς μορφῆς μου τὴν ἀπατηλῶς ἡδεῖαν καὶ ἐκναρκωτικὴν σου πνοήν· σκιαὶ ὀνείρων ἀεροιδεῖς ! μακρὰν ἐμοῦ δι' ἀψόφον περυσισμῶν ἀποσύρθητε· ποθῶ νὰ μείνω ἄγρυπνος θαυμάζουσα ἀφ' ὧν τὴν μεγαλοπρεπεῖ γαλήνην τῆς εὐελπίδος ταύτης χιονοπέπλου καὶ ἀστεροφεγγυῶς νυκτός. Ὅτε δ' ἡ λαμπόδολος αὐγὴ τῆς ἐπιφανῆς κατὰσπείρουσα τὰ χρυσὰ αὐτῆς φῶτα ἀνὰ τοὺς αἰθέρας, ἐγώ, πρώτη ἐγώ, ν' ἀναμέλψω διὰ γηθασύναν τινῶν τῆς πτωχῆς μου λύρας ἤχων Ἐκεῖνον, οὗ τὴν εὐδοκίαν ἡ ἡμέρα αὕτη πανηγυρίζει, τὸν Ἀνακτα τῆς δόξης, τὸν Ποιητὴν καὶ Κύριον τῆς φωτοστεφούς ἡμέρας καὶ τῆς μελανοκόμου νυκτός !

Ὡ νύξ τῶν Χριστουγέννων ! νύξ διττῶς εὐελπῖς, ὡς ἀναμένουσα αὐγὴν, καὶ ὡς προσδοκῶσα αὐγὴν εὐδαιμονίας, δόξης καὶ χάριτος· ὦ ! χαίρε, σοὶ κράζει ἔνθους ἡ καρδία τῆς ἀνθρωπότητος !

Χθές ἔτι καὶ πρὸ πολλῶν ἡλίου αὐγῶν ὁ κρυσταλλοφόρος Χειμῶν εἶχεν ἐκπνεύσει κατὰ τῆς ἡρμωμένης γῆς σφοδρούς καὶ ἀκατασχέτους λαίλαπας· λυσσῶντες οἱ ἄερες ἐξερίζουν ἀπὸνωσ τὰς αἰωνοβίους δρυς, καὶ μετὰ τῆς δεινῆς βοῆς τῶν ἀπειλητικῶς οἱ ρόχθοι καὶ οἱ βρόντοι τοῦ ἡγριωμένου πελάγους ἐμίγνυντο. Ἀλλ' ὅτε σὺ ἐνεφανίσθης ἐπισκιάζουσα τὸ σύμπαν διὰ τῶν ἡρεμῶν σου πέπλων, γλυκεῖα νύξ, ἡ τὴν ἡμέραν τῆς παγκοσμίου ἐορτῆς ὀπίσω σου σύρουσα, πῶς αἶφνης ἐπέχυσας μεδίχμα γαλήνης ἐπὶ τῶν ἀντιμαχομένων στοιχείων, ὡς ἐπὶ τῶν αἰμοχαρῶς ποτε ἀλληλοκτονούντων τῆς ἐσκο-

τισμένης ὑψηλίου λαῶν ἐπέχυσεν τὴν εἰρήνην Ἐκεῖνος ὃν γεραίρει ἡ αὖριον ; ! Ὡ ! ποῖον ἄρα μυστήριον ἐνέχει ἡ ἡδεῖα γαλήνη σου ; . . . Μὴ ἄρα ὀνειρώττεις, ὦ φύσις ἡρέμα κοιμωμένη, τὸ θέαμα τὸ μέγα, τὸ ἀπερίγραπτον θέαμα ; . . . μὴ ὀνειρώττεις τὸν Ἀνακτα τῆς ἀθανασίας Θεόν, τὸν Πατέρα τῶν αἰώνων, ὑπὸ μορφὴν ἀρτιγεννήτου βρέφους, ἀγλαοῦ, ἰδεομόρφου, ἀκτινοστεφούς ; καὶ χιονομέτωπον λευχεῖμονα Παρθένον ἐστεμμένην δι' ἀμαράντων κρίνων τοῦ Οὐρανοῦ, τρυφερῶς αὐτὸ ἐν ταῖς ἀγκάλαις λικνίζουσιν ; καὶ τοὺς Οὐρανοὺς ἀνοιγομένους, καὶ χαροποὺς ἀγγέλους μέσῳ αἰγλῆς καὶ νεφελῶν κατερχομένους πρὸς αὐτό, καὶ τοὺς φαιδρούς αἰθέρας ἀπηχούντας τὸ γλυκὺ παρκαδεῖσιον ἁσμά των ; καὶ τῶν ἐγγύς ἐλαίων καὶ φοινίκων τοὺς ὑψικορύφους κορμούς ὑπὸ πνοᾷ ἀνέμων προσκυνοῦντας ταπεινῶς τὴν στέγην τοῦ καλύπτοντος αὐτὸ σπηλαίου, καὶ τὰς μύρτους καὶ τὰς ροδὰς καὶ τὰς πυκνοφύλλους κιτρίδας ἐν ἀκαρεὶ ἀνθούσας, ἐν ἀκαρεὶ εὐωδιώσας περίξ, θαυμασιῶς ἀπλούσας ἐν μέσῳ χειμῶν ἔαρ γλυκὺ καὶ αἰφνίδιον ; . .

Χριστέ ! ὁπότεν ἐπὶ γῆς ἐπάτνιδας τὸν πόδα, μυστηριώδης μάιος ἐξ οὐρανοῦ ἐλθὼν, ἦνθησαν αἶφνης γύρω σου τὰ κρίνα καὶ τὰ ρόδα ἐνῶ κοιτᾷς ἦτον ἡ γῆ τριβύλων, ἀκανθῶν ! . .

Χριστέ ! ὁπότεν ἤχησεν ὁ βρεφικός σου θρήνος, γλυκὺς ὡς ἄσμα τοῦ πτηνοῦ, ἀπὸ τῶν οὐρανῶν κατήλθε μὲ πτερὰ χρυσὰ γλυκὺ ἀγγέλων σμῆνος, νὰ σὲ κοιμῶν κελαδοῦν βαυκάλημα ἀγνόν.

... Καὶ ὅταν ἐγκατώπτειδας ἐντὸς τοῦ Ἰορδάνου μορφὴν ἀκτῖνας φέρουσαν χρυσοφεγγυῶς στεφάνου ἐδίγησεν ὁ φλοῖσός του, ἀνέδραμεν ὁ ροῦς του, πρὸ τῶν ποδῶν Σου μὴ τολμῶν νὰ ρίψῃ τοῦς [ἀφρούς του ! . .

ἀναβλύζον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, δὲν ποθεῖ νὰ εὐρίσκατο παρὰ τῇ οικογενεῖᾳ αὐτοῦ ; Τίς δὲ ἀπολέσας κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτο προσφιλῆ ὃν δὲν ἀναμνησθήσεται αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ; Ἡ οικογένεια, ἥτοι ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία, ἥτις συγκεντροῦται περὶ τὴν φάτιν τῆς Βηθλεὲμ, περὶ τὴν ξανθὴν ἐκείνην τοῦ μειδιῶντος βρέφους κεφαλὴν, δὲν συγκεντροῦται περὶ τὸ καινὸν μνημεῖον ὅτε ἡ θεία λάμψις τῆς Ἀναστάσεως ἐπιφάνεται. Ἐκεῖνη εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν λαμπρὰ ἡμέρα, αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων εἶνε αἱ κατ' ἐξοχὴν θυμῆρεις, αἱ κατ' ἐξοχὴν γλυκεῖαι, αἱ κατ' ἐξοχὴν οικογενειακαί. Ὡς τοιαύτας, ἐν πλήρει οικογενειακῇ ἀπολαύσει, εὐχόμεθα πάσαις καὶ πᾶσι τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις νὰ ἐορτάζωσιν.

* *

Πρὸ τίνος χρόνου ἀνέγνωμεν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ πραγματεῖαν τινὰ τοῦ ἐν Σαμοθράκῃ γνωστοῦ ἱατροῦ κ. Φαρδύ «Περὶ τῶν δημοδῶν μελωδιῶν», ἥς προετάξαμεν καὶ ἐπετάξαμεν παρατηρήσεις τινάς. Ὁ κ. Φαρδύς ἀναγνούς ταῦτα ἐν τῷ Νεολόγῳ, ἐν ᾧ δημοσιεύονται τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδρίων τοῦ Συλλόγου, ἐπεμψεν ἡμῖν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, ἣν οὐχ ἄσχοπον ἡγοῦμεθα νὰ παραθέμην ἐνταῦθα, παρατηροῦντες μόνον ὅτι ὁ ἀγαστὸς ζῆλος, ὃς οὗ κατέχεται ὁ γράφων, παρσύρει αὐτὸν

εἰς ὑπερβολάς, ἐπιτρεπομένους μὲν ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἀποκρουομένους ὅμως ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.

Ἡ ἐπιστολή, ἥτις εἶνε γεγραμμένη ἄνευ πνευμάτων καὶ τόνων κατὰ τὴν γνωστὴν σύστησιν τοῦ κ. Φαρδύ, ἔχει ὅδε :

Ἐν Σαμοθράκῃ, τῇ 28 νοεμβρίου 1893.

Ἀξιότιμε κυριε Ο. Ανδρεάδῃ.

Μαθὼν ἐκ τοῦ Νεολόγου τῆς 2 Νοεμβρίου ε. ε. ὅτι, συμμερισθέντες τὴν «Περὶ δημοδῶν μελωδιῶν» γνώμην μου, μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος παρουσιασάτε αὐτὴν εἰς τὸν Φιλολογικὸν Συλλόγον, σπευδὼ νὰ σας ἐκφράσω τὴν ἀπειρον πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην μου.

Ὡς συμπληρώσιν δὲ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, τα ὅποια ἐν τῇ πραγματεῇ μου εἶπον, ἐπαναλαμβάνω καὶ αὖτις ὅτι ἡ προτασίς μου εἶναι πολὺ περισσώτερον λόγου ἀξία παρ' ὅσον ἡδυνήθην νὰ τὴν ἀναπτύξω. Ἡ μουσικὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν πρέπει νὰ ζητητῇ οὔτε εἰς μαρμαρα, οὔτε εἰς παπυροῦς, διότι, καὶ ἀν ποτε εὐρεθῇ ολοκληρὸς φθὴ τοῦ Πινδαρου μελοποιημένη, δὲν θὰ υπαρχῇ οὐδ' ἐξηγησῶν αὐτὴν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, εἶναι μὲν ἀληθῆς ὅτι εἶχον σημεῖα τινὰ μουσικῆς βοήθητικα τῆς μνήμης, οὐχ ὅμως εὐμεθόδως συστηματοποιημένα, ὥστε καὶ πᾶς ὁ βλέπων αὐτὰ, νὰ δύναται πιστῶς καὶ ἀκριβῶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν σεσημασμένην μελωδίαν, διότι τὸ αὐτὸ σημεῖον εἶχε πολλὰς ἐν-

... ὦ, ἀνάτειλον τέλος ἐπὶ τοῦ ἡμεροῦντος αἰθέρος,
χύσον τὸ ζεῖδωρον φῶς σου, ἰλαρὰ καὶ πολυπόθητος αὐγή
τῆς ἡμέρας, ἥτις αἰωνιότητα ὅλην ἐγκαλεῖ, ἥτις ὑπισ-
χνεῖται αἰωνιότητα!...

Β'.

Ἰδοὺ! ἐφάνη τέλος ἡ χρυσὴ αὐγή! πρὸς τὰ ὕψη ἀ-
νίσταται χαίρων ὁ θαρραλέος ἀναξ τῶν βράχων ἀετός,
τοῦ φωτός ὁ εὐρύπτερος ὄρνις, καὶ στρέφει ἐρωμένως
πρὸς τὰς ἐρυθρίσας ἀνατολὰς τὴν ὠραίαν μορφήν ὁ ἀει-
θάλης τῶν κοιλάδων ἡλίανθος.

... Σιγὴ!... εὐχή! ἀγάπη καὶ χαρὰ!
ἀπ' οὐρανῶν ἡδέως μειδιῶντων
πρωῖα Χριστουγέννων ἱερὰ
φωτίζει νῦν αἰθέρα, γῆν καὶ πόντον!

Σιγὴ, σιγὴ! ὁ ἥλιος βραδὺς
μέσῳ συννέφων βαίνει χρυσαργύρων
καὶ εἰς αὐτοῦ λαμπυρισμὸς ἡδύς
ἐπικρυσσοῖ τὸ κύμα τὸ μορμύρον.

Σιγὴ, σιγὴ!... πλέον αὐτοῦ ἀγνόν,
πλέον αὐτοῦ λαμπρόν, ἀστραπηδόλον,
Φῶς ἐκ φωτός γλυκὺ τῶν Οὐρανῶν
κατηύγαδε ποτὲ τὸν κόσμον ὅλον!...

Σιγὴ! εὐχή, ἀγάπη καὶ χαρὰ!
ἀπ' οὐρανῶν γλυκὺ διαγελῶντων
πρωῖα Χριστουγέννων ἱερὰ
ἐφώτισεν αἰθέρα, γῆν καὶ πόντον.

νοιας ἀπο στομάχος εἰς στομάχον παραδιδόμενης, ὡς τοῦτο συνεβαίνει
μέχρι τῆς εὐρέσεως τοῦ συστήματος τῆς νῦν ἡμετέρας μουσικῆς,
καὶ ὡς τοῦτο συμβαίνει παρ' Ὀθωμανοῖς ταῦν. Βεβαίως δὲ πρε-
πεῖ να ζητηθῇ ζωσὰ ἐν τοῖς στομάσι τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὅστις
πίνει τὸ αὐτὸ χρῆστον ὕδωρ, ὁ ὁποῖος ἀναπνεύει τὸν αὐτὸν ἀέρα,
καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν καρδίαν συγκινεῖ αἱ αὐταὶ ὠριστοῦτες,
ἡ αὐτὴ φύσις, οἱ αὐτοὶ ἐρωτές. Ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ μελωδός, μελο-
ποιῶν τὸ ἄσμα τοῦ δὲν εἰξεύρει καὶ δὲν θέλει να εἰξεύρῃ ἀν' ἡμεῖς ἡ
μελωδία τοῦ κατὰ τὸ δαῖμα, ἡ δαῖμα συστήμα τοῦ τροχῶ. Ἀγαπᾷ
ἐμπάθως, καὶ τὴν ἀγαπὴν τοῦ ταυτὴν θέλει να δηλώσῃ τῇ ἐ-
ρωμένην τοῦ, δι' ἐλιγμῶν τῆς φωνῆς, ἰκανῶν να τὴν συγκινήσῃ
καὶ καταπεισῶσιν. Ἀλλ' ἐκ πολλῶν τεκμηρίων ἱστορικῶν τε καὶ
φυσιολογικῶν καταδεικνύεται, ὅτι ὁ τῆς παλαι καὶ νῦν ἐλληνικῆς
χωρᾶς κατοικῶν λαὸς φερεῖ ὅλα τα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀρχαίου
Ἑλλήνος. Φυσικῶς ἀρα τῷ λόγῳ τα αἰσθηματὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ
καὶ ἡ διὰ τῆς φωνῆς ἐκφράσις αὐτῶν θὰ εἴχῃ πολλὴν ἀναλογίαν
καὶ ὁμοιοτητα πρὸς τα ἐκείνων. Τώρα δὲ ριπτῶν ἐν βλεμματι ἐπὶ
τῶν μελωδιῶν, τὰς ὁποίας εἶχον ἐν τῇ συλλογῇ μου, παρατηρῶ
τὰ ἑξῆς: Αἱ περισσότεραι αὐτῶν εἶναι μελοποιήμεναι εἰς ἤχον
πρῶτον, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἡμετέραν παραδοσὶν εἶναι ὁ δωριος
τῶν ἀρχαίων, ὁ ὁποῖος ἤτο τοσὺν προσφιλεῖς τοῖς παλαι Ἑλλήσι
κατὰ τὰς μαρτυρίας πολλῶν. Σὺν τῇ δημοσίευσί τοῖς τῶν με-

ὦ! ἴσατ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς,
μυρμηκίαι ἀνθρώπων καὶ ἀγγέλων:
« Ὁ Βασιλεὺς αἰθέρος τε καὶ γῆς
εὐλογητὸς καὶ νῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον!... »

Ὅλα αὐγὴ, χρυσοῦνος αὐγὴ! οἷα ἡμέρα παλιγγε-
σίας!... τί ἀν' καλύπτουσι παγεροὶ χιόνες βουνὰ καὶ
βράχους καὶ θυελλοπλήκτους δρομους; τί ἀν' γυμνοὶ καὶ
πενθοῦντες τῶν δρυῶν οἱ κλάδοι κυρτοῦνται καὶ στέ-
νουσιν; ἄς ἀναθάλῃ σήμερον, θνητέ, ἐν τῇ ψυχῇ σου
γλυκὺ ἔαρ ἐλπίδος, ἀθάνατον ἔαρ χαρᾶς! Ὁ Θεὸς σου
κατέρχεται πρὸς σέ ἵνα σέ σώσῃ καὶ ἀνατείνῃ ὁ δά-
κτυλός Του, σοὶ δεικνύει φαιδρῶς πρὸς σέ διανοιγομέ-
νους τοὺς χρυσοὺς πυλῶνας τοῦ Οὐρανοῦ! ὦ, λάβε χρυ-
σὴν λύραν, στέφον διὰ μύρτων καὶ δαφνῶν ἱερῶν αἵτινες
παρὰ τὰ κελαρύζοντα ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου φυλλάζουσι,
καὶ τάνυσον Αὐτῷ ᾠδὴν γλυκαίαν, σθεναράν καὶ εὐγνώ-
μονα!

... Ναί! ἴσατ' αἰφνης μέσῳ τῆς σιγῆς
μυρμηκίαι ἀνθρώπων καὶ ἀγγέλων,
« Ὁ Ἄναξ τῶν αἰθέρων καὶ τῆς γῆς
Εὐλογητὸς καὶ νῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον!... »

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

λῶδιον τὰς ὁποίας υποσχομαι να συναζῶ καὶ πεμπῶ τῷ ὑμετέρῳ
Συλλογῷ, θὰ εἴχῃ τις να καμῇ καὶ πλείστας ταυταὶ παρατη-
ρησεις. Τοῦτο δ' ἐνεκεν ἐφίστω τὴν προσοχὴν τῶν ἡμετέρων λο-
γιῶν ἐπὶ τῆς ὑλῆς ταυτῆς, ἥτις ὀνομαζέται δημόδης μελωδία,
καὶ ἡ ὁποία, ὡς χρυσοπτερός καὶ πολυποικίλος χρυσάλις ἐν μιᾷ
ἡμέρᾳ γεννᾶται καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀποθνήσκει, χωρὶς να ἀφῇ
ὁποῖον αὐτῆς οὔτε τὸ ἐλαχιστόν ἰχνος.

Διατελῶ κτλ.

(Υπογ.) Ν. Β. Φαρδύς.

*
*

Ἐτελέσθησαν ἐν Γενούῃ οἱ γάμοι τῆς πριγκηπίσσης Ἐλισάβετ
τῆς Βαυαρίας, θυγατρὸς τοῦ πριγκηπὸς Λεοπόλδου, ἐπόπτου τοῦ
στρατοῦ καὶ ἀντιβασιλέως τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ αὐ-
τοκράτορος τῆς Αὐστρίας, μετὰ τοῦ βαρὸνους Errfried, ἀπλοῦ
ἀξιωματικοῦ ἐν τῇ βασιλικῇ φρουρᾷ. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ τῆς πριγκη-
πῆς Λεοπόλδος καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς οὐδαμῶς συγκατετίθεντο εἰς
τὸν γάμον τοῦτον, ἀλλ' ἡ πριγκηπίσσα Ἐλισάβετ, ἐντυχοῦσα
τῷ αὐτοκράτορι τῆς Αὐστρίας ἐν Ἰσλ, ἐπέτυχεν τῆς συγκαταθέ-
σεως αὐτοῦ, οὗτω δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς παρέστησαν εἰς τοὺς γά-
μους, τελεσθέντας ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Γενούης.

Ο. Α.